

Republika Hrvatska
Općinski sud u Varaždinu
Varaždin, Trg slobode 9

Poslovni broj: P-285/2026-12

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Varaždinu, OIB: 14828046348, po sutkinji Meliti Šmentanec-Klarić, u pravnoj stvari tužiteljice Dragice Janči, OIB: 27787383207, iz Hrašćice, Ruđera Boškovića 3, zastupane po punomoćnici Ivani Moravec, odvjetnici u Varaždinu, protiv tuženika Privredne banke Zagreb d.d., OIB: 02535697732, Zagreb, Radnička cesta 50, zastupanog po punomoćnici Anamariji Udiljak, odvjetnici u Zagrebu, radi utvrđenja i isplate, nakon na dan 9. rujna 2026., održane glavne i javne rasprave u prisutnosti tužiteljice, punomoćnice tužiteljice i zamjenika punomoćnika tuženika, 23. listopada 2026. objavio je i

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna odredba čl. 11.3. Ugovora o kreditu broj 9012685070 od 28.6.2007. sklopljenog između tuženika Privredne banke Zagreb d.d., OIB: 02535697732, Radnička cesta 50, Zagreb i tužitelja Dragice Janči, OIB: 27787383207, Ruđera Boškovića 3, Hrašćica, kao korisnika kredita, a koji Ugovor je solemniziran kod Javnog bilježnika Zvijezdane Rauš-Klier iz Varaždina dana 29.6.2007., pod brojem OV-9145/07, u dijelu koji glasi:

“ 11.3. Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,50% (slovima: jedan cijelih pedeset posto) od iznosa kredita...”

II. Nalaže se tuženiku Privrednoj banci Zagreb d.d., OIB: 02535697732, Radnička cesta 50, Zagreb da tužitelju Dragici Janči, OIB: 27787383207, Ruđera Boškovića 3, Hrašćica, isplati iznos od 167,18 EUR, sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od 2.7.2007. pa do isplate, i to do 31.12.2007. po kamatnoj stopi od 15% godišnje, od 1.1.2008. pa do 30.6.2011. po kamatnoj stopi od 14% godišnje, od 1.7.2011. do 31.7.2015. po stopi zakonske zatezne kamate u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanom za pet postotnih poena, od 1.8. 2015. pa do 31.12. 2022. po kamatnoj stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblja dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1.1.2023. do 29.12.2023. po kamatnoj stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije

refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30.12.2023. pa do isplate po kamatnoj stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku da tužiteljici nadoknadi parnični trošak u iznosu od 269,91 EUR, sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od 23. listopada 2026. do isplate, po stopi u skladu s čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, za ostale odnose, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica je 24. travnja 2026. podnijela tužbu u kojoj je navela da je s tuženikom sklopila 28.6.2007. Ugovor o kreditu broj 9012685070, solemniziran kod javnog bilježnika Zvijezdane Rauš-Klier iz Varaždina 29.6.2007., pod brojem OV-9145/07 na temelju kojeg joj je tuženik stavio na raspolaganje kunsku protuvrijednost 18.957,51 CHF po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan korištenja kredita. U konkretnom slučaju radilo se o potrošačkom kreditu čija je namjena bila kupovina automobila za osobne potrebe. Predmetni kredit u cijelosti je otplatila. Odredbom čl. 11.3. Ugovora o kreditu između ostalog određeno je, da se korisnik kredita obvezuje „prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,50% (slovima: jedan cijelih pedeset posto) od iznosa kredita.“. Sukladno navedenom, tuženik je 2.7.2007. prilikom isplate naznačenog kredita obračunao i naplatio naknadu za obradu kredita tzv. ulaznu naknadu u jednokratnom iznosu od 1.259,61 kn, odnosno 167,18 EUR. Tvrdi da se radi o tipskoj odredbi koju je tuženik prethodno formulirao i unio u tekst ugovora, a o kojoj nije mogla pregovarati, da predmetnom odredbom nije određena svrha naknade, koje to točno troškove ista obuhvaća, niti pak naknada ima podlogu u eventualnim stvarnim troškovima tuženika povezanim sa sastavljanjem ugovora o kreditu. Tvrdi da se radi o odredbi koja je očito prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, posebice imajući u vidu da je u konkretnom slučaju na ime tzv. ulazne naknade platila tuženiku čak 1,50% od iznosa kredita. Tvrdi da se radi o odredbi koja se na temelju čl. 81. st. 1. i čl. 87. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03 s izmjenama i dopunama) smatra nepoštenom i protivnom načelu savjesnosti i poštenja u obveznim odnosima, pa je shodno tome odredba čl. 11.3 Ugovora o kreditu temeljem odredaba Zakona o zaštiti potrošača i Zakona o obveznim odnosima ništetna, s obzirom da uopće nisu jasno i određeno navedeni troškovi koje banka tom naknadom podmiruje niti su joj kao potrošaču te slabijoj ugovornoj strani prilikom sklapanja Ugovora jasno i određeno navedeni i ukazani troškovi koji će biti podmireni naplatom te naknade. Pozvala se na sudsku praksu i odluke suda Europske unije u spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19 vezano uz nepoštenost ugovorne odredbe o tzv. ulaznoj naknadi. Pozvala se i na odredbe čl. 4. i 7. Zakona o obveznim odnosima te da je tuženik jača ugovorna strana koja joj je prilikom korištenja kredita s osnova jednokratne naknade naplatila iznos od 167,18 EUR, pa naznačena odredba sadržana u čl. 11.3. Ugovora o kreditu, doista uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu nje kao potrošača i da je ista nepoštena i ništetna i tvrdi da je tuženik sporni iznos od 167,18 EUR na ime obrade zahtjeva i odobravanje kredita stekao bez valjane pravne osnove te joj je kao nepošteni stjecatelj novčanih

iznosa koje je primio temeljem nepoštene odredbe koju je u svoju korist uvrstio u Ugovor o kreditu, temeljem čl. 323. st. 1. u vezi s čl. 1111 st. 1. ZOO dužan naznačiti iznos vratiti i to zajedno sa zateznom kamatom, a sukladno odredbama čl. 1115 ZOO. Predložila je da sud utvrdi ništetnom odredbu čl. 11.3. Ugovora o kreditu, te da naloži tuženiku da joj isplati iznos od 167,18 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom i da joj naknadi troškove parničnog postupka.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je naveo da se protivi tužbi i tužbenom zahtjevu u cijelosti. Istaknuo je prigovor zastare kondemnatornog zahtjeva, te je ukazao da posljedično ne postoji niti pravni interes za utvrđenjem ništetnosti. Prigovorio je statusu tužiteljici kao potrošača. Istaknuo je kako je ugovaranje naknade za obradu kreditnog zahtjeva u trenutku sklapanja Ugovora o kreditu broj 9012685070 bilo izrijekom dopušteno odnosno uređeno zakonskim odredbama. Naveo je i da sukladno odredbi članka 84. Zakona o zaštiti potrošača, nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive te da je odredbom članka 11.3 predmetnog Ugovora o kreditu jasno i nedvosmisleno ugovoreno da će tužiteljica kao korisnica kredita platiti tuženiku fiksno određeni iznos u postotku, za određene protučinidbe te da je službenik tuženika koji je ugovarao ovaj kredit tužiteljici je jasno iskomunicirao predmetnu odredbu o naknadi i to tijekom pregovora oko ugovaranja ovog ugovora o kreditu i isto je pojašnjeno i prilikom sklapanja ugovora o kreditu. Naveo je i da se jednostavnim čitanjem predmetne ugovorne odredbe može shvatiti koje protučinidbe se plaćaju (jasno iz samog naziva) te koji je njihov ekonomski doseg (svaki prosječan potrošač sposoban je izračunati postotak od ukupnog iznosa kredita) te da je nejasno kako je tužiteljici i dalje navodno nepoznato koji troškovi se plaćanjem ulazne naknade podmiruju. Nadalje je naveo da nisu ispunjene sve zakonom propisane pretpostavke da bi se odredba članka 11.3 predmetnog Ugovora o kreditu imala smatrati nepoštenom i da je u konkretnom slučaju nacionalnim zakonodavstvom izrijekom bilo predviđeno, dopušteno odnosno uređeno ugovaranje predmetne naknade, da je tužiteljica znala koju će tuženik protučinidbu izvršiti za tu naknadu (pojašnjeno joj je od strane službenika tuženika, jasno je iz samog naziva naknade, pojašnjeno i u općim uvjetima tuženika koje je tužiteljica prihvatila), da je naknada ugovorena fiksno i nepromjenjivo. Slijedom navedenog, u predmetnom ugovornom odnosu ne postoji element koji bi uzrokovao znatnu neravnotežu polazeći prvenstveno od činjenice da je sam zakonodavac uredio ugovaranje naknade, a ista naknada ugovorena je sukladno zakonskim odredbama. Ugovaranje takve naknade na ime naknade za protučinidbu kreditne institucije, banke, uobičajeno je već dugi niz godina. Istaknuo je kako je tužiteljica zasigurno prilikom ugovaranja kredita razmotrila i opće uvjete drugih kreditnih institucija te je odlučila sklopiti ugovor o kreditu upravo s tuženikom. Uz sve navedeno, naveo je da sporna odredba Ugovora o kreditu zasigurno ne uzrokuje niti značajniju ekonomsku neravnotežu između ugovornih strana budući da je riječ o postotku od 1,50 % od vrijednosti cjelokupnog predmeta ugovora. Predložio je da sud po provedenom postupku u cijelosti odbije tužbu i tužbeni zahtjev te da naloži tužiteljici da mu naknadi troškove postupka.

3. U podnesku od 12. lipnja 2026. tužiteljica se očitovala na navode tuženika iz odgovora na tužbu navodeći da tuženik ne osporava sklapanje Ugovora o kreditu broj 9012685070 niti činjenicu da joj je temeljem predmetnog ugovora naplaćena naknada za obradu kreditnog zahtjeva, te smatra navedene činjenice nespornima među strankama. Osporila je prigovor zastare u cijelosti kao neosnovan. Navela je da je u

točki I. tužbenog zahtjeva tek zatražila utvrđenje ništetnosti klauzule kojom je ugovorena naknada za obradu kredita pa će njegov zastarni rok teći tek od kada sud utvrdi ovu ništetnost. Ostala je kod navoda iz tužbe da zastara njezinog restitucijskog zahtjeva nije nastupila. Oспорila je navode tuženika kojima se osporava njezin status potrošača jer je predmetni ugovor o kreditu sklopljen radi zadovoljavanja njenih osobnih potreba, a ne u okviru njezine gospodarske, obrtničke ili profesionalne djelatnosti te da tuženik ne navodi niti jednu konkretnu činjenicu niti predlaže dokaz iz kojeg bi proizlazilo da je predmetni kredit korišten za obavljanje gospodarske djelatnosti ili da nije imala svojstvo potrošača u smislu odredbi Zakona o zaštiti potrošača, te je navela da smatra je prigovor tuženika u tom dijelu paušalan i neosnovan. U cijelosti je osporila navode tuženika kojima se pokušava opravdati zakonitost i poštenost ugovorne odredbe o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva. Ostala je kod navoda da predmetna ugovorna odredba nije sadržavala dovoljno određene i transparentne informacije o konkretnim uslugama koje bi bile pružene u zamjenu za naplaćenu naknadu niti o kriterijima prema kojima je njezina visina određena. Sama tvrdnja tuženika da su zaposlenici banke tijekom pregovora navodno pojašnjavali svrhu naknade nije potkrijepljena niti jednim dokazom i da činjenica da se o predmetnoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo proizlazi već iz same prirode tipskog ugovora koji je sastavio tuženik kao profesionalna kreditna institucija. Također je osporila navode tuženika da predmetna ugovorna odredba nije uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana i ostala je kod navoda da predmetna ugovorna odredba nije bila sastavljena na način koji bi joj omogućio da procijeni njezine stvarne ekonomske posljedice te da je upravo zbog toga protivna pravilima zaštite potrošača..

4. U podnesku od 16. srpnja 2026. tuženik se očitovao na navode tužiteljice navodeći da i dalje ustraje kod prigovora zastare i dostavio je ispis s e-Predmeta iz kojeg je razvidno da se postupak vodio između parničnih stranaka i to temeljem tužbe tužiteljice kojom traži utvrđenje ništetnosti odredbi istog ugovora o kreditu broj 9012685070. Naveo je da je tužiteljica tada tražila utvrđenje ništetnosti odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli u postupku pred Općinskim sudom u Varaždinu posl. br.: P-502/2019, te se tada pozvala na iste odredbe ZZP-a na koje se poziva i sad. Naveo je da je tužiteljica u tom postupku bila zastupana po punomoćniku odvjetniku, osobi koja ima posebna stručna znanja i vještine. Postupak za utvrđenje ništetnosti odredaba o kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli pokrenut je 31.05.2019. tvrdi da je tužiteljica već tada (odnosno i prije utuženja) znala odnosno morala znati da je prema njezinim navodima ništetna i odredba 11.3. predmetnog ugovora o ulaznoj naknadi. Tvrdi da je tužiteljica znala, odnosno morala znati da je predmetna odredba o ulaznoj naknadi ništetna, s obzirom na podnošenje tužbe od 31.05.2019. za utvrđenje ništenosti odredaba o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli u postupku pred Općinskim sudom u Varaždinu posl. br.: P-502/2019 te da je protekao zastarni rok iz članka 230. Zakona o obveznim odnosima.

5. U podnesku od 21. kolovoza 2026. tužiteljica je osporila navode tuženika i da činjenica da je u ranijem postupku osporavala druge ugovorne odredbe ne znači da je u tom trenutku znala ili morala znati da je nepoštena i odredba čl. 11.3. predmetnog Ugovora, budući da se radi o različitim ugovornim odredbama i različitim pravnim pitanjima. Navela je da je u postupku P-502/2019 osporavala isključivo ugovore odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, zato što joj je to bilo tada poznato, a i omogućeno pravomoćnom presudom Trgovačkog suda u Zagrebu, br. P-

1401/12 od dana 4.7.2013. potvrđenom presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske br. PŽ-7129/2013 od dana 13.6.2014. i presudom PŽ-6632/2017 od dana 14.6.2018, te odlukama Vrhovnog suda RH Revt-575/16 od dana 3.10.2017. i Revt-249/14-2 od dana 9.4.2015., kao i odlukama Ustavnog suda, sve donesene u postupku povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava ovlaštenog tužitelja, između ostalog i protiv ovdje tuženika kao jedne od stranaka u postupku. Dakle, 31.5.2019. je iz pravnih utvrđenja navedenih presuda, znala isključivo za ništetnost ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi. Jednako tako, sama činjenica da je bila svjesna da je predmetnim Ugovorom ugovorena i da je platila određenu naknadu ne znači da je znala da je odredba temeljem koje je ta naknada naplaćena nepoštena i ništetna i pitanje nepoštenosti predmetne ugovorne odredbe je predmet ovog postupka.

6. U dokaznom postupku sud je pročitao dokumentaciju u spisu, i to Ugovor o kreditu broj 9012685070 od 28.6.2007. (stranice 7-11 spisa), otplatnu tablicu sa prikazom efektivne kamatne stope (stranice 12-13 spisa), Ponudu za vozilo br. 061/2007 od 2007. (stranica 14 spisa), potvrdu o solemnizaciji javnog bilježnika broj OV-9145/07 od 29.6.2007. (stranica 15 spisa), obavijest Privredne banke Zagreb d.d. od 10.4.2026. (stranice 16-17 spisa), knjigovodstvenu karticu (stranice 18-30 spisa). Izvršen je uvid i u predmet Općinskog suda u Varaždinu poslovni broj P-502/2019, te je saslušana tužiteljica kao stranka. S obzirom da je tuženik na pripremnom ročištu učinio nespornim da je naknada za obradu kreditnog zahtjeva naplaćena 2. srpnja 2007. u iznosu od 1.259,61 kn, tužiteljica je odustala od dokaznog prijedloga za vještačenje po financijskom vještaku.

7. Na temelju članka 8. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, 146/25; dalje: ZPP), nakon savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog provedenog dokaznog postupka, sud je ocijenio tužbeni zahtjev osnovanim.

8. Predmet spora je utvrđenje ništetnosti dijela odredbe čl. 11., točka 11.3. Ugovora o kreditu broj 9012685070 sklopljenog između tuženika, i tužiteljice kao korisnika kredita i protivnika osiguranja, te Dragutina Jančica kao solidarnog dužnika, 28. lipnja 2007. kojom je ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,50% (slovima: jedan cijelih pedeset posto) od iznosa kredita. Nije sporna visina tužbenog zahtjeva, kao niti datum naplate predmetne naknade. Sporna je osnova tužbenog zahtjeva, odnosno je li sporni dio odredbe čl. 11. točka 3. Ugovora o kreditu ništetan, je li nastupila zastara tražbine i tuženik osporava tužiteljici status potrošača.

9. Iz spisa P-502/2019 ovoga suda proizlazi da su Dragica Janči i Dragutin Janči 31. svibnja 2019. podnijeli tužbu protiv tuženika Privredne banke Zagreb d.d. radi utvrđenja ništetnosti dijelova odredbe čl. 4. i 6. Ugovora o kreditu broj 9012685070 sklopljenog 28. lipnja 2007., kojima je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva na osnovu jednostrane odluke tuženika te kojima je ugovorena primjena valutne klauzule u švicarskim francima i iznos otplate vezan uz srednji tečaj Banke za švicarski franak važeći na dan plaćanja anuiteta, o kojima se nije pojedinačno pregovaralo, kao i radi isplate iznosa od 32.209,64 kn, s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama. Iz sadržaja tužbe

proizlazi da su se tužitelji u tom predmetu pozivali na pravna utvrđenja sadržana u pravomoćnoj presudi Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., potvrđenoj presudama Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ -7129/13 od 13. lipnja 2014. i PŽ- 6632/2017 od 14. lipnja 2018. te Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Revt-575/16 od 3. listopada 2017. i Revt-249/14-2 od 9. travnja 2015. kao i Ustavnog suda Republike Hrvatske poslovni broj U-III-2521/15, U-III-2536/15, U-III-2547/15, U-III-2565/15, U-III-2603/15, U-III-2604/15, U-III-2605/15 od 13. prosinca 2016., donesenima u postupku povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava ovlaštenog tužitelja, između ostalog i protiv tuženika kao jedne od stranaka u postupku. Tužitelji su se dakle u tom postupku pozivali na pravna utvrđenja iz tih postupaka i naveli da je sud vezan istima na temelju odredbe čl.502. točka c. ZPP-a. U konačnici je tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti prihvaćen presudom Općinskog suda u Varaždinu poslovni broj P-502/2019-50 od 2. kolovoza 2022., koja je postala pravomoćna 6. studenoga 2023., a ovršna 17. veljače 2024. 11. Tu valja reći da iz presude Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., na koju su se tužitelji Dragica Janči i Dragutin Janči pozivali, proizlazi da je tužitelj Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača ishodio presudu kojom se i u odnosu na tuženika utvrđuje da je u razdoblju od 1.11.2004. do 31.12.2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača kao korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe, na način da je ugovorena promjenjiva kamatna stopa u skladu s jednostranim odlukama i drugim internim aktima tuženika, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja ugovora tuženici kao trgovci s korisnicima kreditnih usluga kao potrošačima nisu pojedinačno pregovarali niti ugovorom utvrdili egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluke tuženika o promjeni ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenu na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača, kao i da je tuženik povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, sklapajući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica za švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja tih ugovora tuženik kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirao o svim bitnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u vezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što pak je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, čime je postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača u razdoblju od 1.6.2004. do 6.8.2007., protivno čl. 81., 82. i 90. (NN 96/03), a od 7.8.2007. do 31.12.2008., protivno odredbama istog Zakona (NN 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i čl. 96. i 97. Zakona, te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima. Valja reći da je Visoki trgovački sud Republike Hrvatske presudama poslovni broj PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014. i PŽ- 6632/2017 od 14. lipnja 2018. potvrdio presudu Trgovačkog suda u Zagrebu P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. kojom je utvrđeno da su sve tužene banke povrijedile kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditima koristeći u njima nepoštene i ništetne odredbe o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi kako je bilo utvrđeno prvostupanjskom presudom Trgovačkog suda u Zagrebu. Nadalje, valja reći i da je Vrhovni sud Republike Hrvatske po podnesenim revizijama donio odluku poslovni broj Rev 2221/2018-11 od 3. rujna 2019. kojom je u bitnom odbio revizije i na taj način potvrdio utvrđenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske o tome da su banke koristile nepoštene i ništetne odredbe o valutnoj klauzuli i o promjenjivoj kamatnoj stopi. Sukladno čl. 502.a ZPP-a udruge, tijela, ustanove ili druge organizacije

koje su osnovane u skladu sa zakonom, koje se u sklopu svoje registrirane ili propisom određene djelatnosti bave zaštitom zakonom utvrđenih kolektivnih interesa i prava građana, mogu, kad je takvo ovlaštenje posebnim zakonom izrijeком predviđeno i uz uvjete predviđene tim zakonom, podnijeti tužbu (tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava) protiv fizičke ili pravne osobe koja obavljanjem određene djelatnosti ili općenito radom, postupanjem, uključujući i propuštanjem, teže povređuje ili ozbiljno ugrožava takve kolektivne interese i prava. Sukladno čl. 502.c ZPP-a fizičke i pravne osobe mogu se u posebnim parnicama za naknadu štete ili isplatu pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502.a st. 1. ZPP da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati. U odluci broj U-III-5458/2021 od 30. lipnja 2022. Ustavni sud RH obrazložio je razloge obvezujuće primjene tj. direktni učinak presuda donesenih u sporu radi zaštite kolektivnih interesa i prava (potrošača) propisan u članku 502.c ZPP (posebno u točki 19.2. i 19.3. obrazloženja navedene odluke), pri čemu se ističe da su odluke Ustavnog suda obvezatne za sve (članak 31. stavak 1. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske, "Narodne novine" broj 99/99, 29/02 i 49/02).

10. Iz iskaza tužiteljice proizlazi da nije pregovarala s bankom odredbi ugovora o kreditu kojom je ugovoreno da mora platiti naknadu za obradu kredita, te da nije ništa posebno znala za tu naknadu, bila je sretna što je dobila kredit jer joj je trebao auto. Ne sjeća se je li joj bilo rečeno u banci da će joj biti naplaćena ta naknada. Iona nije dobila novac od kredita već je isti bio proslijeđen direktno auto-kući i sve je bilo u nekoj brzini. Odgovorila je da u vrijeme dizanja kredita i za vrijeme otplate kredita nije bila vlasnica OPG-a, niti je imala udio u trgovačkom društvu, niti itko tko je koristio taj automobil. Pročitala je ugovor o kreditu prije potpisivanja, koliko ga je razumjela i imala je povjerenje u banku. Nije tražila djelatnika banke da joj bilo koju odredbu objašnjava, imala je povjerenja u banku, a na televiziji je čula za presude Udruga franak.

11. Sud je prihvatio iskaz tužiteljice kao vjerodostojan, s obzirom da je ista iskazivala neposredno uvjerljivo. Analizirajući iskaz tužiteljice sud je ocijenio da predmetni ugovor o kreditu predstavlja tipski ugovor te da tužiteljica nije pregovarala o spornoj odredbi čl.11., točka 11.3. Ugovora o kreditu, kao i da tuženik nije tužiteljicu, kao potrošača, obavijestio na temelju kojih parametara se obračunava predmetna jednokratna naknada za obradu kredita i na što se uopće ta naknada odnosi, kao i o razlozima koji opravdavaju plaćanje te naknade. Na temelju iskaza tužiteljice, povezujući ga sa sadržajem predmetnog Ugovora o kreditu sud je zaključio da je isti tužiteljica sklopila kao potrošač u smislu odredbe čl.3. Zakona o zaštiti potrošača (NN broj 96/03), odnosno da tuženik neosnovano tužiteljici osporava status potrošača.

12. Odredba čl. 11., točka 11.3. predmetnog ugovora o kreditu prema kojoj se korisnika kredita obvezuje prije korištenja kredita ili istovremeno s korištenjem kredita platiti tuženiku naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,50% od iznosa kredita, je prema stajalištu suda nišetna. Naime, odredbom čl. 81. st. 2., 3. i 4. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/2003) bilo je propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranka na štetu potrošača, time da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane

trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, te ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Odredbom čl. 84. Zakona o zaštiti potrošača bilo je propisano da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu i cijeni, ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Člankom 87. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača bilo je propisano da je nepoštena ugovorna odredba ništava, a st. 2. da ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost samog ugovora ako može opstati bez ništave odredbe. Tuženik je u konkretnom slučaju nedvojbeno sastavio predmetnu odredbu čl. 11., točka 11.3. Ugovora o kreditu o pravu na naplatu naknade za obradu kreditnog zahtjeva i o istoj se nije pojedinačno pregovaralo i prema stajalištu suda tuženik nije dokazao opravdanost ugovaranja te naknade za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 1,50 % iznosa kredita, koju je naplatio/ustegnuo od iznosa odobrenog kredita tužiteljici 2. srpnja 2007., što nije sporno među strankama i to u iznosu od 1.259,61 kn. Osim što u čl. 11., točka 11.3. Ugovora o kreditu nije navedeno na što se navedena naknada za obradu kreditnog zahtjeva odnosi, tuženik u ovom postupku nije dokazao koja usluga ili troškovi su podmireni iz te naknade, a koji bi bili u izravnoj vezi s Ugovorom o kreditu. Valja ukazati da je Sud Europske unije u spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19 vezano uz nepoštenost ugovorne odredbe o tzv. ulaznoj naknadi odgovorio na prethodno pitanje koje glasi: „3. Članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti za zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri“, pa primjenjujući isto na konkretan slučaj u kojem tuženik nije dokazao koji troškovi/usluge su obuhvaćeni ugovorenom naknadom za obradu kreditnog zahtjeva ili tzv. ulaznom naknadom, sud je utvrdio ništetnom tu ugovornu odredbu i obvezao tuženika vratiti tužiteljici naplaćeni/ustegnuti iznos po tom osnovu od 167,18 EUR (protuvrijednost 1.259,61 kn primjenjujući fiksni tečaj konverzije 1 EUR- 7,53450 kn, s obzirom da je EUR uveden kao službena valuta u Republici Hrvatskoj), a sve temeljem čl. 323. st. 1., u vezi čl. 1111. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (NN broj 35/05), sa zatraženom zateznom kamatom primjenom čl. 1115. Zakona o obveznim odnosima, jer je tuženik nepošten stjecatelj novčanog iznosa koji je naplatio/ustegnuo temeljem nepoštene odredbe koju je u svoju korist uvrstio u Ugovor o kreditu. Naime, između stranaka nije bilo sporno koliko i kada je tužiteljici ustegnuto, odnosno naplaćeno na ime naknade za obradu kreditnog zahtjeva (knjigovodstvena kartica na stranici 21 spisa iz koje proizlazi da je tužiteljici 2.7.2007. naplaćena naknada za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 1.259,61 kn). Na dosuđeni iznos stečen bez osnove temeljem ništetne odredbe ugovora o kreditu tužiteljici su dosuđene zakonske zatezne kamate, po njezinom zahtjevu, od dana nakon što joj je navedena naknada ustegnuta, odnosno naplaćena i to sukladno odredbi članka 1115. Zakona o obveznim odnosima, a to budući da je banka stekla određenu korist na temelju ništetne odredbe koju je sama banka inicirala stavljanjem iste u tipski ugovor, bez mogućnosti utjecaja tužiteljice kao protivne ugovorne strane na njezin sadržaj, zbog čega sud smatra tuženika nesavjesnim stjecateljem te ga je istoga sukladno citiranoj zakonskoj odredbi i obvezao na plaćanje zakonske zatezne kamate na način kako je to navedeno u izreci presude. Visina zakonske zatezne kamate temelji se na odredbi 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima(NN broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22,

155/23, 69/26), za ostale odnose, uzimajući u obzir njezine izmjene u pojedinim razdobljima.

12. U pogledu prigovora zastare koji je tuženik istaknuo upućuje se na pravno shvaćanje Građanskog odjela Vrhovnog suda RH od 31. siječnja 2022., kojim su objedinjena i ranije zauzeta pravna shvaćanja o početku tijeka zastare u slučaju restitucijskih zahtjeva kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi, pa tako i pravno shvaćanje sa sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020. prema kojem zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora (zahtjev iz čl. 323. st. 1. Zakona o obveznim odnosima) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Kako je tek ovom presudom utvrđena ništetnost sporne ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita, odnosno kreditnog zahtjeva, to, prema iznesenom pravnom shvaćanju, zastara za restitucijski zahtjev iz čl. 323. st. 1. Zakona o obveznim odnosima po toj osnovi tek počinje teći od dana pravomoćnosti ove sudske odluke. Dakle, sud nije kao osnovane prihvatio prigovor tuženika da bi utuženo potraživanje bilo u zastari i tuženiku valja reći da utvrđenje ništetnosti odredbe ugovora o kreditu o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva nije bilo predmet tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava koja je podnesena Trgovačkom sudu u Zagrebu i postupak se vodio pod brojem P-1401/12, a niti je to bilo predmet postupka koji su tužiteljica Dragica Janči i njezin suprug pokrenuli protiv tuženika i koji se pred ovim sudom vodio pod brojem P-502/2019, nego je to predmet tek ovog postupka i sud nije kao osnovane i dokazane prihvatio navode tuženika da je tužiteljica za ništetnost predmetne odredbe o tzv. ulaznoj naknadi, odnosno naknadi za obradu kreditnog zahtjeva znala još 31.5.2019. kada je podnijela tužbu protiv tuženika za utvrđenje ništetnosti odredaba o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli (predmet poslovni broj P-502/2019).

13. Odluka o trošku temelji se na odredbi iz članka 154. stavka 1. i članka 155. ZPP-a. Sud je tužiteljici priznao trošak sastava tužbe prema tbr. 7. t. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 138/2023, 107/2025 -dalje Tarifa), u vezi s tbr. 54. Tarife, u zatraženom iznosu od 50,00 EUR, sastava podneska od 12. lipnja 2026. kojim se očitovala na odgovor na tužbu u iznosu od 50,00 EUR sukladno tbr. 8. t.1., u vezi s tbr. 54. Tarife, te trošak sastava podneska od 21. kolovoza 2026. u iznosu od 50,00 EUR, sukladno tbr. 8. t.1., u vezi s tbr. 54. Tarife. Tužiteljici je priznat i trošak zastupanja na ročištu održanom za 9. rujna 2026. u iznosu od 50,00 EUR, sukladno tbr. 9. t.1. Tarife u vezi s tbr. 54. Tarife. Dakle, za zastupanje po punomoćnici odvjetnici tužiteljici je priznato 200,00 EUR, na što valja obračunati i pripadajući PDV sukladno tbr.46. Tarife u iznosu od 50,00 EUR. Tužiteljici je priznat i trošak plaćene sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 6,64 EUR te trošak sudske pristojbe na presudu u zatraženom iznosu od 13,27 EUR. Ukupno je tužiteljici priznat trošak u iznosu od 269,91 EUR. Na parnične troškove dosuđena je i zatražena zakonska zatezna kamata sukladno čl. 151. st. 3. ZPP-a. Rok za dobrovoljno ispunjenje određen je sukladno odredbi čl. 328. ZPP-a.

U Varaždinu 23. listopada 2026.

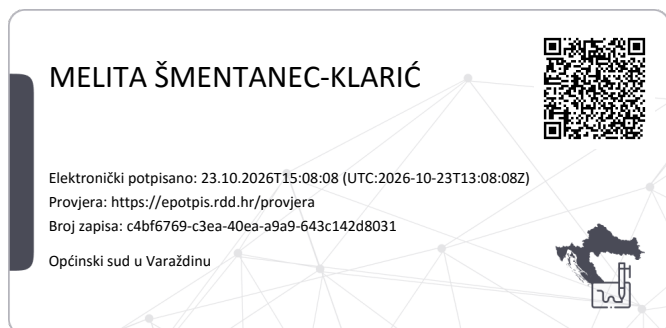
Sutkinja
Melita Šmentanec-Klarić

Uputa u pravnom lijeku:

Protiv ove odluke nezadovoljna stranka može u roku od 15 dana od dana dostave iste izjaviti žalbu. Žalba se podnosi ovome sudu, u tri primjerka, odnosno sukladno odredbi čl. 106. a st. 5. ZPP-a, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

Dostaviti:

1. Tužiteljici po punomoćnici Ivani Moravec, odvjetnici u Varaždinu
2. Tuženiku po punomoćnici Anamariji Udiljak, odvjetnici u Zagrebu

Broj zapisa: **9-3088f-19afe**

Kontrolni broj: **0ac67-07733-caa53**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Varaždinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.